

fectus nunquam vider, & agnoscit, nisi sit valde rarus, ac sapiens iustus.

Secundò: Idem D. Chrysostomus citatus sic ait: Dicebant Pharisei apud se, si benefecerimus pauperibus, non multi vident, & pro tempore non vident. Nonne melius edificia facimus, quæ omnes aspiciunt, & non solum in hoc tempore, sed etiam in posterum. O insipiens homo! quid tibi prodest post mortem ista memoria: si ubi es torqueris, ubi non es laudaris: negabant elemosinas pauperibus, ut sepulchra Prophetarum extulerunt, scribentes, ac exarantes in eis propria nomina edificantium, vel sua stigmata; ut ex sua vanitate eorum memoria pereonis fieret. Ad hoc ait D. Hieronymus in præsentis: Pharisei, & Scriba opinione bonitatis, & gloria in populos sepulchra edificant Prophetarum.

Teritiò: Idem Chrysostomus, & ait: Non gaudent Martyres, quando in illis pecuniis honorantur, in quibus pauperes plorant. Quia scilicet illas pecunias exigebant à pauperibus, quos affligebant, & ob inopiam plorare cogebant, ut iis magna sepulchra Prophetis, & magis sibi gloria monumenta extruerent.

Quartò: Semper Judæi, ait idem Chrysostomus, prætorum Sanctorum cultores fuerunt, & præsentium contemptores; magis autem & persecutores. Non enim sustinebant correptiones Prophetarum suorum, & persequuntur eos, & occidebant: postea vero nascens filii intelligebant culpas Patrum suorum, & ideo quasi de morte innocentiam Prophetarum dolentes, edificabant memorias eorum. Et ipsi similiter interficiebant suos Prophetas increpantes eos. Homines, quod in aliis condemnant, in se ipsis approbant, & præterita venerantur, & præsentia fastidiunt, & damnant. In eadem hac sententia est etiam Eusebius Emisenus homil. in D. Petrum, & sic ait: Stultissimus, qui dum videt Prophetas, eos vituperat: post mortem vero eos veneratur, & monumenta eis edificat, neque tales ulterius nasci posse arbitrat.

Quintò: Cardinalis Toletus ad cap. 11. Lucæ num. 48. ait: Phariseos, & Scribas sepulchra Prophetarum à se fiscalles, ut dum viderentur zelum habere justitiæ, ac detestari persecuciones, & cædes Prophetarum, inde exultarentur, iustè Christum persequi, ut legis violatorem, ac hostem; & in hoc erat duplex magna iniquitas; prima, & summa malignitas machinationis necis Christi, Secunda hypoërisis; iniquissimè simulabant sub pietatis zelo mortem Christo inferre; quia ipsi malignè sibi persuadebant legem, & Prophetas à Christo contempti, quod erat falsissimum; Christus non venit solvere legem, sed implere. Sententia autem Toleti maxime deducitur, & corroboratur ex præfato Textu Lucæ.

Sextò: Prælatè Rupertus lib. 1. in Isaïam, cap. 20. componit hæc verba: Va vobis, quia edificastis sepulchra Prophetarum, &c. cum illis Isaïa 5. n. 18. Va qui trahitis iniquitatem in funiculis vanitatis, & quasi vinculum plaustræ peccatorum. Tunc sic ait Rupertus: Denique sic implere mensuram patrum impiorum, ut quia patres Prophetas occiderunt, filii non degeneres occidant Dominum Prophetarum, id ipsum est, quod trahere iniquitatem in funiculis vanitatis. Va vobis, quia trahitis nihilominus longum quoque funiculum peccatorum, Pharisei, & Scribæ hy-

pochite, tanquam ostendentes se alienos ab homicidiis suorum parentum, extrucebant, ac exornabant sepulchra veterum Prophetarum, sed quia hoc fide, ac ex vanitate provehebant, in multis se homicidarum filios ostendebant, cum Sanctos præfatos, ac Prophetas, & omnium Prophetarum principem Christum interficiebant, tanquam à suis parentibus, ac avis longo fure iniquitatem trahentes, & tanquam à radice talis iniquitas in eos destruebatur, ac derivabatur; & inde peccata pro eis debita in ipsos devolvuntur.

Maximè notatu dignum est, quod cum scribitur historia Achab, qui contra Dei mandatum sibi abstulit pallium coccineum optimum, & regulam auream, ac argentum, semper à Canonico scriptore notatur, ac describitur ex progenie Zare; sic dicitur: Achab filius Charim, filii Zabbi, filii Zare de tribus Juda: Josue 7. n. 1. Et iterum n. 18. imò & n. 24. solum dicitur filius Zare: Tollens itaque Josue Achab filium Zare: Et cur, cum de eo sit sermo, semper notatur filius Zare? Zare prius in illa cognitione, ac generatione fuit, qui manus suas ad vitia, ac inconcetta extendit, ut patet ex Gene 38. n. 27. In ipsa effusione insaniam, unus protulit manum, in qua ostendit & gavit cocconum, dicens: Ille egrediatur prior. Illo vero retrahente manum, egressus est alter. Ecco infantulus Zare ad inconcetta pertendit manum, & rapere intendit principatum, ac progenituram, quæ ad ipsum non pertinebat. Quibus similitè Achab patri similis fuit, extendens manum ad inconcetta, aurumque & cocconem rapiens, & inde meritò semper filius Zare notatur, tanquam à Patre cum semine mores, ac affectum aliena rapiendi hauriens.

Clamat Stephanus Act. 7. n. 51. Vos semper Spiritu sancto resistitis, sicut & patres vestri. Expende illud, sicut & patres vestri, ita & vos: ac si eorum nequitia & malitia oblitens Spiritu Sancto, ac Divinis mandatis, à patribus cum natura esset deducta, ac participata longo fure, ac tramite, itant tam radicata, ac congenita esset eorum pravitas, ut ita dicam; non solum esset ex propriis, sed quod majus est à majoribus derivata; ita in præfatis D. Chrysostomus dicens: Et quod majus est, sicut patres vestri ita & vos: Majus, & intolerabilis est, quod cum linguinis propagatione propagentur & vitia.

Clamat Stephanus Act. 7. n. 51. Vos semper Spiritu sancto resistitis, sicut & patres vestri. Expende illud, sicut & patres vestri, ita & vos: ac si eorum nequitia & malitia oblitens Spiritu Sancto, ac Divinis mandatis, à patribus cum natura esset deducta, ac participata longo fure, ac tramite, itant tam radicata, ac congenita esset eorum pravitas, ut ita dicam; non solum esset ex propriis, sed quod majus est à majoribus derivata; ita in præfatis D. Chrysostomus dicens: Et quod majus est, sicut patres vestri ita & vos: Majus, & intolerabilis est, quod cum linguinis propagatione propagentur & vitia.

Clamat Stephanus Act. 7. n. 51. Vos semper Spiritu sancto resistitis, sicut & patres vestri. Expende illud, sicut & patres vestri, ita & vos: ac si eorum nequitia & malitia oblitens Spiritu Sancto, ac Divinis mandatis, à patribus cum natura esset deducta, ac participata longo fure, ac tramite, itant tam radicata, ac congenita esset eorum pravitas, ut ita dicam; non solum esset ex propriis, sed quod majus est à majoribus derivata; ita in præfatis D. Chrysostomus dicens: Et quod majus est, sicut patres vestri ita & vos: Majus, & intolerabilis est, quod cum linguinis propagatione propagentur & vitia.

VERSIONES.

Syrus n. 31. Testes estis contra vos ipsos.

Arabicus. Quia estis filii trucidantium Prophetas.

Syrus

Syrus n. 32. Vos complete mensuram. Quodcumque de mensuris Patrum vestrorum relictum est, ad summum impleturi estis.

Syrus n. 33. Serpentes viperarum, quomodo effugietis.

Arabicus. O Serpentes foboles. Germina viperarum.

Burgen. Fœtus viperarum.

Persicus. Ab igne gehennæ, quo poteris fugere.

EXPOSITIO VIII.

19. **T**aque testimonio estis vobismetipsis: Ecce quia parit iniquitas, quæ contra vos ipsos dat testimonium; ac si dicat Christus: Vos ô Pharisei, in eo quod edificatis, ac exornatis sepulchra Prophetarum, quos occiderunt Patres vestri, neminem fallitis, sed vestris operibus profertis testimonium, quod sitis filii eorum; qui eos occiderunt, cum modò Prophetas, & iustos, ac sanctos, quos ergo ad vos mitto, crucifigitis, ac occiditis, ut communi proverbio dicitur, Patrem sequitur sua proles: & inclinationes, ac vitia cum semine transferuntur.

60. **I**mplete mensuram: Hæc vox, ut ait Chrysostomus, non est imperantis, sed prædicantis futurum eventum ex eorum iniquitate. Implete, seu, ut habet Syrus, Complete, abundantissimè, ac cumulatissime usque ad redundantiam, nam, ut ait citatus Chrysostomus, Patres vestri occiderunt Sanctum, vos occiditis Sanctum Sanctorum: illi occiderunt homines, vos occiditis Deum, ac filium Dei. Illi in Prophetis, quos occiderunt, videbant, quandam vivendi rationem puram, & Sanctam, at ipsi in CHRISTO Jesu, non solum videretis quandam potissimam ac sanctissimam vitam, sed innumera miracula, ac innumera beneficia in omnes, ut ponderat D. Basil. Seleuc. Orat. 31. & ait: Sub incarnatione Salvatoris, quibus fuerit Judæi moribus? Christus homines miseratus, venit salvatorem manum homini porrigens: nec ea fuit miraculorum reverentia, ut mores alios induerent, sed majorum nequitia hæredes nacti perdurat hoc quoque tempore. Erant in oculis densissima miracula, curationum varia, omni genere bonorum profusio: sed ex beneficentia luctu consistebantur. Ecce obstinata iniquitas profusionis sanguinis Prophetarum, quæ tot fluentibus miraculis emolliiri non potuit: Implete mensuram patrum vestrorum: majorum nequitia hæredes nacti perdurat hoc quoque tempore.

61. **S**erpentes: D. Paschasius lib. 10. in Matthæum D. Paschas. ait: Serpentes præ omnibus animalibus astutiores sunt, & eorum astucia semper est in malum, & semper aspiciunt, ut noceant; sic Hypocrita fraudulenter astutor ceteris hominibus, & semper cogitat, quomodo alias sua astutiâ, ac nequitia decipiat. Gemina viperarum, quia venenum vestrae malitiæ à parentibus tanquam à radice trahitis, & de hoc gemine viperarum multa dixi tom. 1. in Evag. lib. 3. c. 1. q. 30. & 31. & ut ait Hieronymus in præfatis. Sicut de viperis nascuntur vipera, sic de homicidis patribus, vos nati estis homicidæ. Et sub-

dit Christus D. Quomodo fugietis à judicio gehennæ. Id est, nullo modo fugietis à meo judicio, quo ego condemnabo vos ad æternam inferni pœnam, tam propter mortem meam, quam propter mortem eorum Apostolorum, ac discipulorum.

Quæstio VI. Explicatur quomodo Deus, ut supplicia, & pœnas in aliqua regna, & civitates inferat, expectat certum cumulum peccatorum, ob quæ etiam punit patres in filiis.

Ex hoc præfatis versu, sicut ex vers. 35. 36. inferunt Theologi, Deum statueret certam mensuram ad cumulum peccatorum, ad infligenda supplicia in aliquam civitatem, vel republicam, & Regna. Sic Genes. 15. n. 16. Deus dixit Abrahæ: Generatione autem quarta revertentur hæc, nedium enim completa sunt iniquitates Amorrhæorum. Post quadringentos annos fuerunt completa, & illos per Josue devexit, & eorum regionem tradidit Hebræis, ex quo merito ait Imperfectus: Omnis gens, vel civitas, non cum peccaverint, statim punit eas Deus sed expectat per multas generationes, & modo mandat, modo minatur, interdum ex parte castigat ut quanto diutius eos expectaverit, tanto & Dei judicium justius sit, & illorum dignior pœna. Quando autem placuerit Deo perdere civitatem istam, vel gentem, videtur omnium generationum præcedentium peccata reddere illis, quoniam quæ illa omnes generationes, merebantur. hæc sola passa est. Sic & Origenes homil. 26. in Matth.

Hoc latè probat D. Macharius hom. 4. Quod cum Viri Sodomita essent pessimi, & peccatores coram Deo nimis. Gen. 13. n. 13. tamen per multos annos sustinuit Dominus, & tamen eorum nequitia consummata, & completa fuit, cum pessimum in Angelos initium consummavit: ut Dominus eos perderet, pluens ignem, & sulphur super Sodomam: Gen. 19. n. 24. Idemque probat citatus D. Machar. circa Pharaonem, cumque per decem vices obstinatum esset Cor ejus, nolens Deo obedire, ejus mandata contemnens, multaque mala inferens populo D. i. Tandem ipse, ac populus ejus postremo graviter deliquerunt persequentes à tergo populum: In quo completa fuit malitia eorum, & omnes suffocati perierunt in mari. Exod. 14. n. 27. Hoc ipsum optime probatur ex eo quod Deus præcepit Sauli delere Amalec, dicens: Resensui quæcumque fecit Amalec Israël, quomodo resistit ei in via, cum ascenderet de Ægypto, 1. Reg. 16. n. 2. 1. Reg. 15. Et tunc completa fuit eorum iniquitas, ut pœnam reportaret; filii enim civiliter unum quid cum Patribus censentur, & inde eorum celestem mensuram multoties adimplent. Ita Abulens. ibi, quæst. 253. & 259.

Jerusalem

Jerusalem occidens, & lapidans Prophetas.

QUESTIO VII.

Quare Christus D. mittens Prophetas Sapientes in Jerusalem, dicitur Sapientia Dei?

64. **A**it Christus D. in presenti n. 34. Ecce ego mitto ad vos Prophetas, Sapientes, & Scribas, & ex illis occideis, & crucifigis: Quod Evangelium explicavi tom 4. c. 47. à quæst. 6. Ubi etiam textum explanavi à n. 31. Nunc verò expendendum est, quod D. Lucas scribens hunc eundem Christi sermonem c. 11. n. 46. ait: Propetere, & Sapientia Dei dixit: Mitto ad illos Prophetas, & Apostolos, & ex illis occident, & persequentur.

65. Tanquam si tota Dei Sapientia requiratur, ac exoptantur ad destinandos, ac dirigendos Magistros, Doctores, Prædicatores, Gubernatores populorum. Hinc Salomon, cum ei dicta fuisse optio postulandi à Deo, quod veller, concessa est ei Sapientia ad discernendum inter bonum & malum, 3. Reg. 3. n. 9. ad discernendum inter bonos, & malos ministros. Hinc Isaias cap. 54. n. 13. de filiis Ecclesiæ, ait: *Univerfos filios & nos doctos à Domino* in disponendis universis rebus Ecclesiæ, illiusque ministris. Ad hoc magna & alta Sapientia requiritur, tanquam ex Dei statu. Unde dicebat Theodoricus lib. 5. epistol. 40. *Diu irruendus est, cui traduntur examina; talisque debet à Principe eligi, qualis ab ipsa lege dictari potest:* non pro voluntate, ac affectu nostro eligendus est minister, sed prout legis ratio postulat, ac dicitur.

66. Jacobus intumescit, ac unice præ cæteris filiis suis diligebat Josephum: *Israel diligebat Joseph super omnes filios suos, fecitque eiunicam polymitam.* Genes. 37. n. 3. Tamen cum venit ad disponendum de his, quæ ad regnum, ac Republicam spectabant, non regnum dat Josepho, sed Judæ, in cujus laudibus maxime diffunditur: *Non auferetur scriptum de Juda, & dux de femore ejus* Gen. 49. n. 10. Si Josephus erat tam summe dilectus à Patre, ab ipsoque tot amoris monumenta acceperat, cur regno non præficatur: etsi Pater erat Jacobus, tamen vices summi Principis, ac Gubernatoris à Deo instituti agebat; proindeque licet filio dilecto det velle, ac veluti manusculum quoddam amoris pignus; tamen in distribuendo principatu, ac administratorio munere non respicit ad amoris affectum, sed ad proportionatum ministerium tanti muneris. Rupertus lib. 7. de Operibus Spiritus Sancti, cap. 10. ait: *Quia in dandis benedictionibus, non suam, sed Dei voluntatem debuit facere, non carnis affectum, sed Spiritus Sancti instinctum sequi dignum fuit.*

67. Cum jam Moyse's proximus esset morti, instanter postulat à Deo: *Provideat Dominus Spiritum omnis carnis, qui sit super hanc multitudinem.* Numer. 17. n. 15. Quod non postularat pro duobus filiis, quos habebat, Exod. 28. n. 3.

68. Sed cur non postulat pro Josue, quem virum in multis valde magnum, & præclarum agnoverat; ut in bello contra Amalech. Exod. 17. n. 9. & in exploranda terra Promissionis: Numer. 13. n. 18. & in aliis multis: Josue erat intimus amicus, socius, ac famulus Moyse's: Exod. 32. n. 17. & n. 11. & 18. Inde Moyse's, etsi agnosceret Josue hominem spectatæ virtutis, tamen tamen ne amoris affectu aliqua deceptio surrepiret in amicum: ac famulum; & inde à proprio judicio abstinere, & totum negotium ad Deum deferre. Philo lib. de Charitate sic ait: *Nec sic quidem ausus est committere principatum, ne forte falleretur opinione, non satis humane fidens judicio.*

68. Vis scire, quàm rarum, ac difficile sit bonum, & fidelem ministrum constituere: perpende Christi verba, cum de tali ministro eligendo ait: *Quis putas, est fidelis dispensator, & prudens, quem constituit Dominus super familiam suam?* Luc. 12. n. 42. Quid est, quod Christus D. cum omnia sciat, in promptuque habeat, tanquam per modum consulens, ac inquiring interrogat, quis sit talis servus fidelite omnia disponens, ac dirigens ad bonam gubernationem? appositè D. Chrysol. homil. 68. in Matthæum, & apud Catenam, sic ait: *Querit autem hic Dominus, non quasi fidelem, & prudentem dispensatorem ignorans, sed volens innuere raritatem rei.* Ipsa Sapientia in creata omnia penetrat, & agnoscit; tamen in hoc negotio se habet per modum inquirentis, ac interrogantis, ut nos suo exemplo instruat, ac doceat quàm rarum, & difficile sit bonum ministrum invenire: de his vide multa tom. 3. Verbo *Electio*, & aliis in locis.

QUESTIO VIII.

Quare Christus D. delegans, & destinans suos ministros in populum, multipliciter in eis denotat Sapientiam?

69. **A**it Christus D. in presenti, n. 34. Ecce ego mitto ad vos Prophetas, Sapientes, & Scribas. Ad quid hæc tria nomina repetit, cum videantur idem habere significatum? nam Propheta, & Scriba, idem est ac sapiens, ut hæc probat Mendoza tom. 3. in lib. 1. Reg. cap. 10. vers. 5. in Expositione n. 4. & pater à Samuele dictum fuisse Sauli *Obvium habebis gregem Prophetarum*: Chaldaus vertit, *Cætum Scribarum, seu Sapientum*: Ad quid ergo toties Christus suos ministros sapientes inculcat, ac denotat; nisi aliquis velit inter hæc tria hoc invenire discrimen; *Propheta est sapiens intelligens futura; Sapiens, intelligens Scripturam, & rerum scientiam; Scriba, prædicans, ac docens alios ad salutem?*

70. Respondeo primò, quod toties Christus inculcat, ac commendat in suis discipulis destinatus, ac missi in populum, Sapientiam; quia in bono ministro maxime requiritur, & attendenda est sapientia vera, ac iusta, & sancta. Hinc Salomon ad gubernandum Dei populum postulat

QUESTIO IV.

Quare Christus D. dum ad Scribas, ac Pharisæos suos mittit Apostolos, eos dicit Sapientes, ac doctores appellat? cum Paulus dicat, quod stulta mundi elegit Deus, ut confundat forte?

Sap. 9. postulat ab ipso: *Da mihi socium tuarum asstricticem Sapientiam.* Sap. 9. n. 4. Non qualemcumque sapientiam postulat, sed illam asstricticem sedium Dei; sunt nempe Angeli, & Cherubim, ut ibi notant Lorinus, & alii, juxta illud Psalm. 76. n. 2. *Qui sedes super Cherubim*: Ac si talis scientia, ac sapientia necessaria sit in Principe, Gubernatore, ac ministro; ut est in Cherubim, qui sunt Spiritus pleni sapientia ad pensanda, ac providenda futura, ad dirigenda, ac disponenda præsentia, eaque denuntianda, ac predicanda in populum; & inde mulier Thecutes ait ad Davidem: *Sicut Angelus Dei, sic Dominus meus Rex.* 2. Reg. 14. n. 19.

71. Hæc autem sapientia in gubernatore ac ministro, debet solum Deum, ac cælum attendere, non verò terram, ut erat in Prophetis Dei: ac vero sapientiæ, ut nos docet ipse Rex sapiens Salomon postulans à Deo sapientiam ad gubernationem sui regni. Sic dicebat: *Qua novæ opera tua, que affuit tunc, cum orbem terrarum faceres*: Sap. 9. n. 9. non qualemcumque Dei sapientiam postulat, sed specialiter illam quæ interfuit in primo rerum molimine. In creatione Mundi primò omnium novimus cælum à Deo creatum Genes. 1. n. 1. *In principio creavit Deus Cælum, & terram*: Hæc fuit Dei suprema sapientia in illa prima productione, ut cælum primò crearetur, deinde terra: hanc sapientiam postulat Salomon, ut prius mens ejus respiciat cœlestia, deinde ad terrena descendat, pro quo audiendus est Theophylactus Antiochen. lib. 2. ad Autolicum, qui sic ait: *Homo quidem super terra adificium ponere solet, nisi fundamento jacto fastigium adificium imponere potest. Cæterum Dei potentia hinc innovescit. Quia propter Prophetam restatur: creationem cœli factam esse primò, non ut more hominum sit, sed in modum fastigii; & ideo ait: In principio creavit Deus cælum, & terram.* Valde diversam rationem in suo officio habet supremum artificem ab homine. Homo solum adificium exorditur à terra, primoque omnium terrena habet in monte. At omnium creator, à fastigio, hoc est, à Cælo dat principium. Hanc ergo sapientiam, quam Deus habuit in prima rerum machina, exoptat Salomon, ut primò, & ante omnium cælum habeat in mente, deindeque ad terram, terrenaque deveniat, ut ipsa valeat bene, & optimè disponere, ac ordinare universa.

72. Ait Regius Vates: *Super montes stabunt aquæ.* Psalm. 103. n. 6. Valde mirum, quod aquæ in montis cacumine sistant, & quis eas ibi cohibet, cum naturali impetu soleant ex montibus declives in profundum fluere, ut per valles stagnerent: quis ergo in alto montis fastigio reprimat, ne de suo more præcipitentur? Super montes stabunt aquæ: Non loquitur Propheta de montibus materialibus, sed spiritualibus: qui enim tanquam montes à terra elevantur, & sursum exurgunt, ut cælum respiciant, in ipsumque tendant, ad imitationem supremi artificis, qui ante omnia de cælo egit, hi divinæ sapientiæ, ac omnium cœlestium donorum abundantiam accipiunt, illa in se retinent, ac illis impinguntur, ait Arnobius ibi: *Quicumque sursum cor habent, montes sunt, & super ipsos stant aquæ. Stat super ipsos baptismatis sanctificationis.*

73. **A**it Christus D. in presenti loquens cum Scribis, & Phariseis. Ecce ego mitto ad vos Prophetas, Sapientes, & Scribas: Hoc est, Doctores, & ut jam notavi superiori quaestione, hæc tria nomina, Prophetæ, Sapientes, Scribæ, idem habent significatum, quæ videntur toties repetita ad sapientiam discipulorum, qui mittebantur, denotandam, quomodo hæc post sunt stare, cum Paulus dicat 1. Corinth. 1. n. 16. *Non multi sapientes secundum carnem, non multi potentes, non multi nobiles, sed que stulta sunt mundi, elegit Deus, ut confundat sapientes & infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia.* Ex quo rectè exclamat Origenes lib. 1. Adversus Celsum: *Quis hunc Jesum non obstupescat, qui per ea, que ignominiam parant universis, gloria potuit quolibet hominum antecire?* Si ergo Christus homines simplices, & sine literis, quæ stulta sunt mundi elegit ad confundendos sapientes, ac fortia hujus sæculi, quomodo nunc mittens suos Apostolos, eos tot, ac tantis nominibus maximè eruditos, dicit Prophetas, Sapientes, & Scribas?

74. Respondeo primò, quod in hoc maxime visitur Divina gratia; quia quamvis piscaltores, ac homines simplices, sine litteris, & stulti mundi elegerit, sic divina luce Christus D. eos illustravit, ut omnem creatam sapientiam destruerent, ac devincerent discipuli ejus, Exod. 7. n. 12. describitur quomodo virga Moyse's conversa fuerit in serpentem, & cur etiam Magorum Ægyptiorum virgæ similiter in serpentes verterentur. *Projecerunt singuli virgas suas, quæ versa sunt in dracones, sed devoravit virga Aaron virgas eorum*: Pagnin. legit, *Quæ versa sunt in serpentes*: Chaldaus, *quæ versa sunt in colubros*. Serpens factus ex Aaronis virga, devorat serpentes factas ex virgis Magorum; quid hoc importat, ac significat? Satis vulgare est, quod serpens typus sapientiæ, ac prudentiæ sit, *Estote prudentes sicut serpentes*, & etiam satis vulgare est apud Patres, quod virga Moyse's, seu Aaronis; Christi figuram gerit: serpens Jesu, omnem ex virga Aaronis devorat serpentes ex virgis Magorum Ægyptiorum; quia sapientia, quæ venit à Cruce Christi; devorat, ac deglutit, & destruit omnem mundalem sapientiam Magorum, ac Ægyptiorum. Macharius Philadelphensis Episcopus Oratone de Exaltatione Crucis apud Grethserum tom. 2. de Cruce, sic ait: *Convertitur enim virga vere in Draconem, & conterit capita Draconum. & adversariorum virgas devorat... Sapientia enim, quæ Verbi predicatoribus per Passionem Christi desuper data est, omnem mundi hujus falsi nominis sapientiam fatuam, nullisque momenti demonstravit.*

Secundo